

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Hajnali osztzkodás**

1. Hajnali osztzkodás

Mirella

Borda nesztelen léptekkel őrizte a kunyhó roskatag ajtaját, tekintetét egy pillanatra sem véve le a ködbe vesző ösvényről. Mirella kihasználta a csendes percekét, s gyors léptekkel visszasielt a fák közé rejtett szekérhez. A ponyva alól egy gyékénykosárral tért vissza, amelyből friss cipó és szárított hús illata áradt. A mészégető kunyhójának sötétjében kuporgó nincstelenek szeme csillogni kezdett a meglepetéstől, amint a nő gyengéd mosollyal nyújtott át nekik egy-egy kiadós karéjt.

– Egyetek csak bátran – suttogta Mirella, miközben a reszkető fiú kezébe egy szép darab sajtos falatot is nyomott. – Garai úr úgyis túl kövérre hízott a nép verejtékén, nem árt, ha a kamrájából jut a rászorulóknak is.

A kunyhó lakói hálásan mormogtak köszönetet, s a kormos falak mögött fojtott, elégedett hümmögés váltotta fel a korábbi rettegést. Borda ekkor egyetlen szikár mozdulattal jelezte a küszöbről: az út tiszta, ideje továbblépni.

Mirella bólintott, majd a szekérhez lépve óvatosan benyúlt a dupla padlózat alá. Ujjai végigfutottak a száraz fán s a rézpántos rekeszen: a Garai-udvar kényes lajstromai sértetlenül pihentek a rejtekben. A virradat első hűvös sugarai már áttörtek a párán, s a két vándor felkészült, hogy a gázló felé vegye az irányt.